

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Leokadia Krośniak-Cebulska

Protokolant: Wioletta Błaszczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa **L. W. (W.)**

przeciwko **Č. P.'ovna A. S. z siedzibą w P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.200,00 zł (siedem tysięcy dwieście złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2014 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 985,61 zł (dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych 61/100), a od pozwanej kwotę 862,62 zł (osiemset sześćdziesiąt dwa złote 62/100) tytułem zwrotu części kosztów opinii biegłych tymczasowo wyłożonych z sum budżetowych.

SSR Leokadia Krośniak-Cebulska

UZASADNIENIE

L. W. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. Oddział w Polsce kwoty 17.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 września 2014r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kosztów procesu. Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2015r. powód sprecyzował, że stroną pozwaną w sprawie jest Č. S. z siedzibą w P..

W uzasadnieniu podał, że 30 listopada 2012r. w kolizji drogowej spowodowanej przez kierowcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej doznał rozległych obrażeń głowy. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła mu zadośćuczynienie w kwocie 2.800 zł. Wysokość dochodzonego roszczenia stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą a kwotą 20.000 zł której domagał się powód.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady podnosząc, iż powód przyczynił się do powstania skutków zdarzenia w 30 %, a to na skutek nie zapięcia pasów bezpieczeństwa. Ubezpieczyciel przyznał powodowi kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Kwota ta pomniejszona została o stopień przyczynienia się powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2012r. powód uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. W trakcie wypadku L. W. miał zapięty pas bezpieczeństwa. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacono mu zadośćuczynienie w wysokości 2.800 zł.

(bezsporne, a nadto akta szkody – k.45; wyrok nakazowy SR w Gliwicach z dnia 1 lutego 2013 roku – k.12)

W wyniku zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej czoła. Po wypadku udzielono mu pierwszej pomocy w (...) w G.. Następnie zasięgał porad w przychodni (...) w G.. Powód leczony był ambulatoryjnie. W związku z następstwami wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Leczenie nie było długotrwałe. Obecnie dolegliwość dla powoda stanowi szpecąca blizna na czole, pozostała po wypadku.

(dowody: opinia biegłego Z. K. – k.86-88 wraz z opinią uzupełniającą – k. 128-130; akta szkody – k. 45; przesłuchanie powoda – k. 152v; dokumentacja medyczna k. 9-11, fotografia – k.13)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł w terminie do dnia 8 września 2014r.

(vide: wezwanie do zapłaty – k. 7-8)

Strona pozwana nie wykazała, iż w momencie wypadku poszkodowany nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Powołany na jej wniosek biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych nie wykluczył możliwości uderzenia głową w lusterko przednie także przy zapiętych pasach.

(dowody: opinia biegłego M. Ś. – k. 54-62 wraz z opinią uzupełniającą - k. 93-107; przesłuchanie powoda – k. 152v)

Powyższy stan faktyczny był między stronami w części niesporny. W pozostałej części został ustalony na podstawie wyszczególnionych powyżej dowodów z przesłuchania powoda, dokumentów oraz fachowych i rzetelnych opinii biegłych. Pozwana wprawdzie zarzuciła biegłemu chirurgowi, iż określony przez niego stopień uszczerbku na zdrowiu jest zawyżony. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko. Po udzieleniu odpowiedzi opinia biegłego nie była już kwestionowana przez żadną ze stron.

Skoro przesłuchany na rozprawie biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych stwierdził, iż nie można wykluczyć, że powód, którego wzrost wynosi 184 cm, w czasie wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, bowiem, jak wskazano wyżej, brak jest w sprawie dowodów jednoznacznie wskazujących na odmienny przebieg zdarzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za uzasadnione w części .

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia a według art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność pozwanej za skutki wypadku była niesporna. Sporna pozostawała jedynie wysokość zadośćuczynienia, a w szczególności kwestia, czy poszkodowany przyczynił się do ich zaistnienia.

W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty a w myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011r., I PK 145/10, LEX nr 794777: ”określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu meriti i w tym zakresie dysponuje on swobodą decyzyjną. Nie oznacza to jednak dowolności w określaniu należnego zadośćuczynienia a przyznanie go przez sąd w wysokości nieodpowiedniej do wszystkich

okoliczności stanowiących podstawę jego ustalenia (zbyt wysokiej lub zbyt niskiej) narusza art. 445 § 1 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718 oraz z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz stopnia intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową itp. (por. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145 oraz wyrok z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd stanął na stanowisku, iż powodowi należy się zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. Jak stwierdził biegły powód doznał 5% uszczerbku na zdrowiu i nie należy oczekiwać pojawienia się innych następstw zdarzenia w przyszłości. Pozostałością po wypadku jest blizna kąтова po prawej stronie czoła powoda, o łącznej długości 5 cm. Blizna ta jest przyczyną dyskomfortu powoda, który ocenia ją jako szpeczącą. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę, iż ogólny stan jego zdrowia przed i po wypadku pozostaje taki sam, Sąd uznał, iż kwota 10.000 zł jest adekwatna do obrażeń oraz bólu i cierpień powoda. Skoro Ł. W. otrzymał już kwotę 2.800 złotych powinien otrzymać jeszcze 7.200 złotych.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że poszkodowany w chwili wypadku nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, a tym samym przyczynił się do powstania obrażeń. Pozwana jednak nie udowodniła okoliczności, na które się powoływała.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. biorąc pod uwagę treść żądania pozwu i wezwania do zapłaty.

O kosztach orzeczono z mocy art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo. Powód żądał zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł a otrzymał w kwocie 10.000 zł, wygrał więc w 50%. Na koszty w łącznej kwocie 8.525,23 zł złożyły się: opłata od pozwu – 860 zł, koszty adwokackie – 2x2.400 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty opinii biegłych – 2.848,23 zł, które zostały pokryte częściowo z uiszczonych przez pozwaną zaliczki w kwocie 1.000 zł a w pozostałej części w kwocie 1.848,23 zł z sum budżetowych. W pkt. 3 sentencji orzeczenia Sąd dokonał rozliczenia kosztów opinii biegłych wydatkowanych tymczasowo z sum budżetowych. Skoro powód poniósł koszty w kwocie 3.277 zł a pozwana w kwocie 3.400 zł to Skarbowi Państwa od powoda należy się 985,61 zł a od pozwanej 862,62 zł.

SSR Leokadia Krośniak-Cebulska